

Kolombiya'nın bir köyünde yaşayan hiç tanımadığım birini affetmeme gerek yok, çünkü hayatımda değil. *Affetmek* ancak hayatındaysa, zihnini hala meşgul ediyorsa mümkün. İnsan geçmişini değiştiremediği için *zihin meşguliyetini* azaltmak için affeder. *Seninle düşüncemde artık kavga etmek istemiyorum.*

Birini affetmek *seninle bundan sonra işim olmasını istemiyorum* demek. Affetmenin ne kadar gerçek olduğunu bilemeyiz zira, her an *affedilmiş* olduğu düşünülen bir şey yeniden *affedilmiş* olmaktan çıkabilir. İnsan kendi zihninin bile hangi defterleri yeniden açacağını bilemez. Bugün kendimi affetmiş sanıyordum, yarın baktım aslında o kadar da affetmemişim. *Affedilmiş* olandan ricamız hayatımızı işgal etmeye çalışmamasıdır. *Ortalıkta görünmezsen ben de seni düşünmemeye gayret ederim.*

İnsanlar arasında devam eden ilişkilerde gerçek bir affın mevcudiyetine inanmam zor. *Unutmak* dedikleri ama *gerçekten unutmak*, *bunama ölçüsünde unutmak* mümkün olabilir. Bir yandan hatırlamaya devam edip, bir yandan *affetmek* ve bir yandan da aynı hayatı paylaşmak hemen hemen imkansız.

Bir sınır çizelim ve herkes o sınırlara uysun bir af değil. Bu yeni bir sözleşme. *Eskinin devamı* değil, *sen bana yanlış yaptın ama bunu gelecekle ilgili planlarıma istinaden görmezden geliyorum* demek. O planlar gerçekleşmezse, *affın* da *af* olmadığı ortaya çıkacak.

Affedilmişler ancak ortada olmadıklarında *affedilmiş* kalıyor.